

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 784/2021
12.04.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Божидар Вукашиновић, адвокат из ..., против тужене Медицинске школе из Зајечара, чији је заступник Градско правобранилаштво из Зајечара, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3510/2020 од 14.01.2021. године, на седници одржаној 12.04.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 3510/2020 од 14.01.2021. године, тако што се **ОДБИЈА** као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Зајечару П1 491/2020 од 15.10.2020. године.

ОБАВЕЗУЈЕ се тужена да тужиљи накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 23.620,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема отправке пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару П1 491/2020 од 15.10.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и тужена обавезана да тужиљи на име неисплаћене накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада, за период од 01.06.2017. године до 31.12.2019. године, исплати износ од 10.600,00 динара, са законском затезном каматом на опредељене новчане износе. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да исплати тужиљи на име трошкова парничног поступка износ од 18.148,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелациони суд у Нишу Гж1 3510/2020 од 14.01.2021. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље, којим је тражила да се обавезе тужена да исплати тужиљи на име накнаде трошкова превоза за долазак и одлазак са посла за период од 01.06.2017. године до 31.12.2019. године, укупан износ од 10.600,00 динара, са законском затезном каматом на опредељене новчане износе. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да исплати туженој на име трошкова парничног поступка износ од 13.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу одредбе члана 403. став 2. тачка 2, у вези члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20) и утврдио да је ревизија основана.

У поступку пред нижестепеним судовима, није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, нити има других битних повреда поступка које би биле од утицаја на законитост и правилност побијане одлуке.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је у радном односу код тужене на неодређено време на радном месту наставника ... . Место становања тужиле је у Зајечару, Улица ... број ... . Удаљеност од места становања тужиле до места њеног рада је око 450 – 500 метара. Услугу градског превоза обавља АТП „Николкић превоз“ и цена карте у градском превозу у једном правцу износи 50,00 динара, односно 100,00 динара у оба правца и иста се није мењала у спорном периоду. Исти превозник не издаје дневне, нити месечне карте, већ само појединачне карте у једном правцу. Тужила је у спорном периоду била присутна на раду ефективно укупно 106 радних дана, сходно потврди о присутности на раду. Тужена школа донела је Правилник о накнади трошкова за долазак и одлазак са рада дел. 876-02/17 дана 12.12.2017. године. Трошкови превоза тужиле нису исплаћени.

На основу утврђеног чињеничног стања првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиле применом члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду и члана 26. Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика, закључујући да тужила има право на накнаду тражених трошкова у висини опредељеној према присутности тужиле на послу и према цени дневних карата наведеног превозника.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиле, оцењујући да тужила нема право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада, с обзиром да раздаљина од места становања тужиле до места рада износи 450 – 500 метара и иста не представља раздаљину која би оправдавала досуђивање накнаде по овом основу, јер се не ради о удаљености која би оправдавала коришћење превоза ради доласка на посао и одласка са посла.

По оцени Врховног касационог суда основано се ревизијом указује да је другостепени суд погрешно применио материјално право.

Одредбом члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05...75/14), прописано је да запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду за долазак и одлазак са рада, у висини цене превоза карте у јавном саобраћају, ако послодавац није обезбедио сопствени превоз.

Одредбом члана 26. став 1. Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика („Службени гласник Републике

Србије“ број 21/2015) прописано је да запослени има право на накнаду за долазак и одлазак са рада, у висини цене превозне карте у јавном саобраћају (градски, приградски, међуградски), која мора бити исплаћена до 05. у месецу за претходни месец, уколико послодавац није обезбедио сопствени превоз.

Полазећи од садржине наведених одредби у контексту утврђеног чињеничног стања, право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада, припада свим запосленима код тужене, без обзира на чињеницу да ли запослени користе јавни или сопствени превоз, односно на посао долазе пешице, нити је исплата трошкова превоза условљена растојањем од места пребивалишта запослених до места рада. Трошкови се одређују према броју ефективних радних дана и цене појединачне превозне карте у јавном превозу, како је правилно закључио првостепени суд. Врховни касациони суд налази да опредељење законодавца да се висина накнаде трошкова превоза призна запосленима у висини цене превозне карте у јавном саобраћају истовремено не значи да је коришћење средстава јавног превоза законом прописан услов за остваривање права запосленог на трошкове превоза и да је законом то право ускраћено запосленима који превоз до радног места обезбеђују на други начин (својим возилом, такси возилом и слично).

Како тужена није обезбедила сопствени превоз тужили за долазак и одлазак са рада у смислу Закона о раду, по оцени овог суда, није могла ни да јој ускрати законско право на накнаду трошкова превоза. С обзиром на претходно, правилна је оцена првостепеног суда да тужили, на основу одредбе члана 118. став 1. Закона о раду и члана 26. став 1. Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика, припада право на накнаду трошкова превоза за долазак и одлазак са рада у спорном периоду, у износима утврђеним из налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке.

Сходно коначном успеху тужиле у спору, правилна је одлука о трошковима парничног поступка, садржана у ставу другом изреке првостепене пресуде, јер је донета правилном применом одредбе чланова 153, 154. и 163. ЗПП.

Из наведених разлога, на основу члана 416. став 1.ЗПП, одлучено као у ставу првом изреке.

Тужилца је успела у поступку по ревизији, те је обавезана тужена да јој накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 23.620,00 динара, применом члана 153, 154, 163. и 165. став 2. ЗПП. Тужили су досуђени опредељени трошкови који обухватају састав ревизије у износу од 12.000,00 динара, према важећој Тарифи о наградама и накнадама за рад адвоката („Службени гласник РС“ број 121/12...99/20), као и трошкове судских такси за ревизију 4.648,00 динара и одлуку по ревизији 6.972,00 динара, одмерено према Закону о судским таксама („Службени гласник РС“ број 28/24...95/18).

**Председник већа - судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**